

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **Mgr. F. B.**, zastoupeného JUDr. Jaroslavou Krybusovou, advokátkou se sídlem Nám. Přemysla Otakara II. 58/16, České Budějovice, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4915/14/5000-14102-701130, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 8. 2014, č. j. 10 Af 20/2014 - 26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podnikal v oblasti nákupu a prodeje textilní metráže. Živnost pozastavil ke dni 18. 9. 2009. Vedl daňovou evidenci ve smyslu § 7b zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „zákon o daních z příjmů“). Dne 10. 11. 2011 správce daně zahájil daňovou kontrolu ve vztahu ke zdaňovacímu období 2009. Během ústního jednání požadoval vysvětlení nulového stavu zásob v letech 2006 - 2009, na což žalobce odpověděl, že zásoby zapomněl v daňovém přiznání uvést. Dne 7. 2. 2012 správce daně vyzval žalobce k vyvrácení jeho pochybností o správnosti nulového stavu nespotřebovaných zásob k datu přerušení podnikatelské činnosti.

[2] Žalobce správci daně sdělil, že k 31. 12. 2005 stav jeho zásob činil 1.954.101 Kč. V důsledku špatného skladování ve vlhkém prostředí po povodních ale došlo k jejich znehodnocení. Díky tomu byly neprodejné, a proto je evidoval jako odpad. Od roku 2006 tak neevidoval žádné prodejné zásoby a přestal je uvádět v daňovém přiznání. Neměl důvod zvyšovat základ daně. Část znehodnocených zásob vedených jako odpad prodal na počátku roku 2009 odběrateli. Danou částku v roce 2009 zahrnul do zdanitelných příjmů z podnikatelské činnosti. Zbylé zásoby vedené jako odpad vyvezl v březnu 2009 na skládku. Ke konci zdaňovacího období 2009 proto žalobce vykázal nulový stav zásob, pohledávek i závazků. V tomto roce již jen doprodával staré zásoby a zboží až do přerušení podnikatelské činnosti nenakupoval.

[3] Tvrzení žalobce o vyřazení veškerých poškozených a neprodejných zásob však správce daně považoval za nehodnověrná a na základě skutečnosti zjištěných v rámci daňové kontroly rozhodnutím ze dne 25. 6. 2013, č. j. 1420657/13/2201-24800-302426, doměřil žalobci daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2009 ve výši 206.340 Kč, daňový bonus ve výši - 10.680 Kč a sdělil mu penále ve výši 41.268 Kč. Žalovaný svým rozhodnutím zamítl následné odvolání žalobce.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), který ji napadeným rozsudkem jako nedůvodnou zamítl.

[5] Žalobce namítal prekluzi práva na vyměření daně. Vzhledem k tomu, že šlo o daňovou povinnost za rok 2009, tříletá lhůta pro vyměření daně začala běžet 31. 12. 2009 a měla skončit 31. 12. 2012. Správce daně ovšem rozhodl až na konci června 2013, tedy po uplynutí prekluzivní lhůty. Žalobce již od roku 2005 v daňovém přiznání vykazoval stále stejné údaje, aniž by byl tento postup označen za nesprávný. Žalovaný však namítl, že běh prekluzivní lhůty byl přerušen zahájením daňové kontroly dne 10. 11. 2011. Lhůta od tohoto dne běžela znovu a její konec nově připadl na poslední den roku 2014. Žalobce namítal, že podle jeho názoru nebyla nikdy zahájena daňová kontrola, ale pouze doměřovací řízení. Podle krajského soudu však šlo o daňovou kontrolu, která měla za následek započetí nového běhu tříleté lhůty. K vyměření daně proto nedošlo po uplynutí tříleté prekluzivní lhůty.

[6] Žalobce dále nesouhlasil se závěry žalovaného o stavu jeho zásob v letech 2006 – 2009. Upřesnil, že jeho zásoby byly znehodnoceny vlhkem po povodních. Žalobce je proto jako neprodejné přestal evidovat a neuváděl je v daňovém přiznání. Evidoval je pouze jako odpad. Ustanovení § 24 odst. 2 písm. zg) zákona o daních z příjmů pak podle žalobce umožňuje, aby likvidace zásob byla daňovým výdajem a nebylo na místě ji danit daní z příjmů. S odkazem na odbornou účetní literaturu žalobce tvrdil, že postačovalo vypracovat protokol o likvidaci. Nebylo třeba přikládat doklady ze skládky či spalovny apod. Přesto je žalobce nad rámec svých povinností doložil, ačkoliv uznal, že byly formálně vedeny na firmu jiné společnosti, jejímž byl jediným jednatelem. Žalobce se proto domáhal uznání likvidace zásob.

[7] Krajský soud se však ztotožnil s argumentací žalovaného, že žalobce neprokázal zákonu odpovídající likvidaci zásob. Protokol a doklady o likvidaci nesplňovaly požadavky zákona o daních z příjmů a žalovaný je odůvodněně pokládal za nevěrohodné.

Doklady přiložené k protokolu o likvidaci neprokazovaly, že by žalobce vyvezl zboží na skládku. Žalobce navíc mohl předpokládat, že jeho zásoby mohou být díky plísňím ve vlhkých skladovacích prostorech znehodnoceny. Předmětné zásoby také nebyly vyřazeny z obchodního majetku ve smyslu § 4 odst. 4 zákona o daních z příjmů a postup žalobce při vykazování stavu zásob zboží v evidenci za roky 2006 – 2009 byl podle krajského soudu chybný. Pochyby správce daně a požadavek na prokázání nulových zásob proto byly opodstatněné.

[8] Důkazní břemeno v této věci přitom nepřešlo na žalovaného, jak namítal žalobce. Daňové řízení není ovládáno zásadou vyšetřovací. Správce daně musí pouze prokázat, že má důvodné pochybnosti o tvrzeních žalobce nebo skutečnostech uvedených v účetnictví. Žalobce naopak musel prokázat veškeré skutečnosti uvedené ve svém daňovém přiznání včetně údaje o nulovém stavu zásob k počátku a konci zdaňovacího období.

II. Obsah kasační stížnosti

[9] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

[10] Stěžovatel zopakoval své žalobní body. Trvá na námitce prekluze práva vyměřit daň. Dne 10. 11. 2011 bylo zahájeno pouze doměřovací řízení daně z příjmu fyzických osob za rok 2009. Stěžovatel se domáhal řádného zahájení daňové kontroly, avšak neúspěšně. Daňová kontrola proto nebyla řádně zahájena.

[11] Stěžovatel nadále trvá na tom, že od roku 2006 neevidoval žádné zásoby. Díky skladování v nevhodných prostorách, vlhkých po povodních, bylo jeho zboží znehodnoceno a nebylo možné jej dále prodávat. Proto ho stěžovatel v evidenci vedl pouze jako odpad a neuváděl ho v daňovém přiznání. Zdůraznil, že splnil povinnosti, které pro likvidaci zásob stanovuje § 24 odst. 2 písm. z) zákona o daních z příjmů. Toto ustanovení neukládá daňovému poplatníkovi povinnost předložit doklady ze skládky či spalovny. Přesto je stěžovatel odevzdal, jen je mu k tíži připisováno, že zboží nebylo na skládce odevzdáno stěžovatelem jako fyzickou osobou, ale společností, jejímž je jediným jednatelem, a která je od 16. 10. 2009 v likvidaci. Stěžovatel se pokoušel vysvětlit, že důvodem pro uvedení firmy jeho společností musí být skutečnost, že na skládku přivezl své zboží vozidlem s nápisem této své společnosti. Uvedl, že není nijak zpochybňováno, že zboží bylo na předmětné skládce odevzdáno. Uvedení firmy jiné společnosti je pouze zneužíváno k popření likvidace zásob.

[12] Stěžovatel také zdůraznil, že je s odstupem více než osmi let zatěžován důkazním břemenem, které nemůže v požadovaném rozsahu unést. Žalovanému bylo v rozsahu zákonné povinnosti doloženo, že zboží bylo zlikvidováno. Žalovaný si mohl stěžovatelem uváděná tvrzení ověřit i jiným způsobem. Nemohl ale dojít k závěru o nevěrohodnosti, neúplnosti, neprůkaznosti nebo nesprávnosti účetnictví. Protokolu o likvidaci navíc nevytkl žádné vady, které by odporovaly platné právní úpravě. Stěžovatel s odstupem času, v jakém jsou po něm důkazy požadovány, nemá žádné další důkazní možnosti.

[13] O tom, že stěžovatel řádně své příjmy danil, svědčí skutečnost, že příjem získaný prodejem části zásob řádně zdanil. Pokud část zboží prodával jako odpad, nebylo jeho povinností toto zboží v daňových přiznáních evidovat. Povinností bylo evidovat pouze stav zásob určených k prodeji, nikoliv k likvidaci. Krajský soud se navíc podle stěžovatele nevypořádal s tím, z jakého důkazu vyplývá, že měl k 1. 1. 2009 zásoby v hodnotě 1.954.101 Kč.

III. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

[14] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že daňová kontrola byla v dané věci zahájena dne 10. 11. 2011, jak prokazuje protokol o ústním jednání č. j. 404408/11/077930304737. Při ústním jednání byl vymezen její rozsah a předmět v souladu s § 87 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“). Stěžovatel, resp. jím zmocněná zástupkyně, byl s provedením kontroly daně z příjmu srozuměn, správce daně pokládal stěžovateli otázky ve vztahu k činnosti stěžovatele a v závěru jednání převzal ke kontrole kopie dokladů a písemností předložených stěžovatelem. Stěžovatel byl poučen v souladu s daňovým řádem a neměl žádné výhrady proti obsahu protokolu. Správce daně tedy učinil úkon, který způsobuje nový běh lhůty pro stanovení daně. Pro kontrolované zdaňovací období tak počala běžet nová tříletá lhůta pro stanovení daně, a to od 31. 12. 2011 do konce roku 2014. Rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 3. 3. 2014. Námitka stěžovatele je proto podle žalovaného nedůvodná.

[15] Krajský soud se také dostatečně zabýval námitkami stěžovatele ohledně způsobu získání zboží, jeho znehodnocení a likvidace. Stěžovatel v kasační stížnosti neuvádí, v čem spatřuje nesprávnost rozhodnutí krajského soudu, pouze namítá, že nadále trvá na tom, že od roku 2006 neevidoval žádné zásoby a v evidenci vedl pouze odpad, který neměl být dodaňován. Stěžovatel si musel být vědom, že skladováním zboží v nedostatečně vysušených prostorách se velmi pravděpodobně vystaví značné škodě na majetku, která by z daňového hlediska ani nebyla daňovým výdajem podle § 25 odst. 1 písm. n) a § 25 odst. 2 zákona o daních z příjmů. Stěžovatel také tvrdí, že zboží evidované k 31. 12. 2005 zlikvidoval až v roce 2009, výdaje za skládku odpadu však nezahrnul do výdajů souvisejících s jeho podnikatelskou činností uvedených v daňovém přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2009.

[16] Stěžovatel v souhrnu neprokázal, že v období od 1. 1. 2006 do 1. 1. 2009 provedl postupnou likvidaci zásob evidovaných k 31. 12. 2005. Měl proto povinnost tyto zásoby evidovat i v roce 2009, ve kterém ukončil svoji podnikatelskou činnost. To vyplývá i ze skutečnosti, že od 1. 1. 2006 do 1. 1. 2009 stěžovatel dle údajů v daňových přiznáních fakticky svoji podnikatelskou činnost nevykonával. V daňových výdajích mohl uplatnit pořizovací cenu znehodnocených zásob podle § 24 odst. 2 písm. l) zákona o daních z příjmů. Výši škody by ale musel doložit posudkem pojišťovny nebo posudkem soudního znalce.

[17] Krajský soud také správně posoudil otázku důkazního břemene, které v případě pochybností o nulovém stavu zásob nemá správce daně, ale stěžovatel. Po ukončení podnikatelské činnosti stěžovatele měl správce daně při kontrole správnosti vykázané daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2009 povinnost prověřit, zda se na něj nevztahuje zákonná povinnost upravit základ daně podle § 23 odst. 8 písm. b) bod 2.

zákona o daních z příjmů. Ve smyslu § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu byl proto stěžovatel povinen prokázat veškeré skutečnosti, které uváděl ve svém daňovém přiznání, tj. i správnost údaje o nulovém stavu zásob. Pokud stěžovatel neunesl důkazní břemeno, nelze správci daně vytýkat, že za stěžovatele sám nevyhledával další důkazy. Není v jeho možnostech vyhledávat a navrhopvat daňovým subjektům důkazy, které by jejich tvrzení potvrdily.

[18] Žalovaný tedy navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[19] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a nejsou tu důvody pro její odmítnutí pro nepřípustnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů; neshledal žádné vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[20] Kasační stížnost není důvodná.

[21] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou prekluze práva na vyměření daně. Podle stěžovatele nebyla přerušena tříletá prekluzivní lhůta, která měla skončit 31. 12. 2012, protože nebyl učiněn žádný úkon podle § 148 odst. 3 daňového řádu, ale bylo zahájeno pouze doměřovací řízení. V protokolu o ústním jednání ze dne 10. 11. 2011, č. j. 404408/11/077930304737, se nicméně v kolonce „*Předmět jednání*“ výslovně píše, že jde o zahájení daňové kontroly podle ustanovení § 87 odst. 1 daňového řádu. Daňová kontrola byla součástí doměřovacího řízení k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2009 a k dani z přidané hodnoty za I. čtvrtletí roku 2010, které bylo správcem daně zahájeno téhož dne. Stěžovatel, resp. jím zmocněná zástupkyně, byli poučeni o právech a povinnostech v rámci daňové kontroly a samotný průběh ústního jednání nemohl ve stěžovateli vzbudit dojem, že se o daňovou kontrolu nejedná.

[22] Zahájení daňové kontroly vyvolává přerušování tříleté prekluzivní lhůty, pouze, jde-li o zahájení řádné. Za něj podle judikatury Nejvyššího správního soudu nelze považovat sepsání protokolu o jejím zahájení, v němž je daňový subjekt pouze seznámen se skutečností, že u něj bude v následujícím období daňová kontrola prováděna, aniž by byly ze strany správce daně konány jakékoli úkony s kontrolou související (srov. rozsudek ze dne 20. 6. 2005, č. j. 5 Afs 36/2003-87, publ. pod č. 698/2005 Sb. NSS). To však nebyl tento případ, protože ze strany správce daně byly provedeny další úkony. Spolu se sepsáním protokolu o zahájení daňové kontroly došlo i k faktickému prověřování. Stěžovateli bylo jasné, co je předmětem daňové kontroly a v jakém rozsahu bude kontrolován. Správce daně dokonce při ústním jednání stěžovateli sdělil své pochybnosti o správnosti daňových tvrzení (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2008, sp. zn. I. ÚS 1835/07). Daňová kontrola proto byla zahájena řádně a v souladu se zákonem, přičemž neexistovaly zákonné překážky bránící jejímu zahájení. Ode dne zahájení daňové kontroly, tj. 10. 11. 2011, proto i podle názoru Nejvyššího správního soudu běžela nová tříletá lhůta, v níž bylo možné daň stanovit (§ 148 odst. 1 a 3 daňového řádu). Tato lhůta skončila podle § 33 odst. 1 daňového

řádu 11. 11. 2014 (nikoliv koncem roku 2014, jak nesprávně uvedl krajský soud a žalovaný). Rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 3. 3. 2014. K prekluzi práva vyměřit daň tak nedošlo.

[23] Druhá část námitek stěžovatele se týkala likvidace jeho znehodnocených zásob. Nejvyšší správní soud je již čtvrtou instancí, u které stěžovatel uvádí stejnou argumentaci o nevhodném skladování textilních látek ve vlhkých prostorech po povodních, díky kterému se z bezmála dvoumilionových zásob stal neprodejný odpad. Stejně jako krajský soud, žalovaný i správní orgán I. stupně je však Nejvyšší správní soud toho názoru, že stěžovatel dostatečným způsobem neprokázal likvidaci předmětných zásob jakožto nepoužitelného odpadu. Z protokolu o ústním jednání, konaném v den zahájení daňové kontroly, vyplývá, že správce daně požadoval vysvětlení nulového stavu zásob a pohledávek za zdaňovací období 2006, a dostalo se mu odpovědi: „Zásoby jsem zapomněl do daňového přiznání uvést“. Po tvrzené likvidaci zničeného zboží stěžovatel také opomněl v daňovém přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2009 uvést výdaje za skládku odpadu ve výdajích souvisejících s jeho podnikatelskou činností. Důkazem v jeho prospěch mohly být vážní listky z dané skládky, stěžovatel však opět opomněl zkontrolovat, na jaký subjekt jsou vystaveny, a svým podpisem stvrdil, že odpad složila jiná společnost, jejímž je jednatelem. I kdyby Nejvyšší správní soud přistoupil na tvrzení stěžovatele, musí se ztotožnit se žalovaným, že si stěžovatel sám svou liknavostí způsobil škodu, která by z daňového hlediska ani nebyla daňovým výdajem podle § 25 odst. 1 písm. n) a § 25 odst. 2 zákona o daních z příjmů. Nelze proto v souhrnu nic vytknout závěru krajského soudu a správních orgánů, že stěžovatel hodnověrně neprokázal likvidaci zásob, o které měly díky jejich náhlému snížení pochybnosti.

[24] Třetí část námitek se týkala důkazní povinnosti stěžovatele. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu platí, že *daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních*. V souladu s § 92 odst. 4 daňového řádu může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, pokud to vyžaduje průběh řízení, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence.

[25] Důkazní povinnost daňového subjektu podle § 92 odst. 3 daňového řádu je postavena na zásadě, že daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat a vedle toho též povinnost toto své tvrzení doložit. Tato poněkud odlišná koncepce dokazování vychází z podstaty daňového řízení, v němž je skutkovým základem tvrzení daňového subjektu o jeho daňové povinnosti. K této koncepci, kterou znal i dřívější zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), Ústavní soud uvedl: „Úprava důkazního břemene obsažená v zákoně o správě daní a poplatků představuje v oblasti veřejného práva ještě ústavně konformní průlom do ústavněprávní ochrany autonomie jednotlivce, tedy omezení autonomní sféry jednotlivce, do níž je veřejné moci umožněno zasahovat z důvodu existence určitého a ústavně aprobovaného veřejného zájmu. V daném případě je oním zájmem zájem na stanovení, vyměření a výběru daně, který je z hlediska ochrany vlastnického práva aprobován čl. 11 odst. 5 Listiny, podle něhož lze daně a poplatky stanovovat toliko na základě zákona (...). Důkazní břemeno k prokázání určité skutečnosti nese ten, kdo tuto skutečnost tvrdí. V daňovém řízení stihá daňový subjekt rovněž povinnost tvrzení (v podobě daňového přiznání). Důkazní břemeno se vztahuje pouze k prokázání skutečností tvrzených (uvedených) daňovým subjektem v daňovém přiznání, resp. skutečností, jež je daňový

subjekt povinen uvést v daňovém přiznání, tedy skutečností vážících se výlučně k daňové povinnosti subjektu.“ (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 7. 2005, sp. zn. IV. ÚS 29/05).

[26] Správce daně má také možnost postupovat podle § 92 odst. 4 daňového řádu a vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, jsou-li současně (kumulativně) splněny dvě podmínky. První podmínkou je nedostatečná důkazní situace v probíhajícím řízení, resp. potřeba zjištění relevantních skutečností pro objasnění věci (konkrétní daňové povinnosti daňového subjektu v příslušném zdaňovacím období). Druhou podmínkou omezující správce daně je skutečnost, že požadované informace nelze získat z vlastní úřední činnosti. Výzva správce daně ze dne 7. 2. 2012 těmto podmínkám odpovídá, protože informace o stavu zásob stěžovatele nebylo možné získat z vlastní úřední evidence správce daně, a tyto informace byly nutné k objasnění věci.

[27] Správce daně při dokazování v tomto případě tížila důkazní povinnost jen ve vztahu k důvodnosti jeho pochyb o správnosti údajů v daňovém přiznání (§ 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu). Správce daně neměl povinnost prokázat, že jsou tyto údaje v rozporu se skutečností, byl však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují „*vážné a důvodné pochyby*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119). Označil konkrétní skutečnosti, na jejichž základě hodnotil předložené údaje jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné, čímž splnil svou zákonnou důkazní povinnost (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008 – 86). Pokud správce daně shora uvedené skutečnosti prokázal, měl daňový subjekt povinnost doložit pravdivost svých tvrzení a jejich průkaznost, věrohodnost a správnost, popř. svá tvrzení korigovat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2014, č. j. 9 Afs 84/2013 – 58). To se mu ovšem nepodařilo, jak bylo popsáno výše.

[28] Námitky stěžovatele ve vztahu k rozdělení důkazní povinnosti proto Nejvyšší správní soud shledává nedůvodnými. Správný je i závěr krajského soudu, podle kterého by stěžovatelem namítaný časový odstup daňové kontroly nebyl podstatný, kdyby stěžovatel vedl evidenci zásob v souladu se zákonem. Mohl tak velmi jednoduše prokázat svá tvrzení. Jak krajský soud uvedl, je skutečně věcí daňového subjektu, zda jedná s patřičnou obezřetností a uchovává důkazy k prokázání svých tvrzení.

V. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené neshledal stěžovatelovy námitky důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[30] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v tomto řízení žádné náklady převyšující náklady běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. ledna 2015

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu